

Stille kracht

Jan van Til

INTERVIEW: Ellen de Bruin

Het heeft licht gevoren. De wereld is stil. Het is grijsig weer. Op de op-een-na-laatste dag van januari spreken we af, op voorstel van Ellen in het Amstelpark.

'Dan kunnen we gelijk een beetje vogelen'. Ellen heeft smaak. Wat een mooi aangelegd park is dit toch! Tijdens onze kriskras wandeling lopen we langs kunstobjecten en vinden we verscholen hoekjes in mooie perkjes. Het is er rustig en statig. Een dun laagje ijs ligt

op een vijvertje. Een mooi decor voor onze bespiegelingen. En een passant kans op een vogel. Eerdere waarnemingen in dit park: Kuifmees, Goudvink. Ellen heeft hier eens twee Patrijzen gezien, in de sneeuw.

Tijdens de wandeling

'Hé, hoor je dat?' We grijpen onze verrekijkers en zoeken in een hulstachtige struik. Inderdaad, haar vermoeden wordt bevestigd: een Vuurgoudhaan. Direct maakt Ellen er op

FOTO: ELLEN DE BRUIN

haar mobiel melding van op waarneming. nl. We weten met wie we te maken hebben, hier is een geroutineerde vogelaarster aan het werk. Vogelaarster tussen vogelaars. Als actieve vogelaar komt zij vooral mannen tegen. Vrouwelijke vogelaars kijken meer naar het gehele plaatje van de natuur en zijn minder geneigd te focussen op specifieke vogelsoorten, is de indruk van Ellen.

Ellen de Bruin is al jaren een van de drijvende krachten binnen onze vogelwerkgroep. Vroeger heeft ze als secretaris in het bestuur gezeten. Nu is zij al een decennium lang verantwoordelijk voor de redactie van De Gierzwaluw. Samen met Robert Heemsker, die ook al jaren de opmaak van De Gierzwaluw verzorgt, zorgt ze dat dit blad vier keer per jaar bij u op de deurmat valt. Met als extra activiteiten af en toe een speciaal themanummer en elk jaar de voorjaarsfenologie, waarin de binnenkomende zomergasten worden bijgehouden. Daarnaast heeft Ellen ook boekuitgaven van VWGA mede gerealiseerd. Een mooi voorbeeld daarvan

is 'Vogelen in Amsterdam' (waarvoor ook Jip Louwe Kooijmans en Geert Timmermans verantwoordelijk waren). Dit boek geeft een mooi geïllustreerd overzicht van de verschillende vogelgebieden in en om Amsterdam. De eerste druk dateert van 2000, maar het zal nog lang meegaan als middel om je te oriënteren op de mogelijkheden van het vogelkijken in de omgeving.

'Ik vind het leuk om de teksten die als kopij voor De Gierzwaluw worden ingeleverd leesbaar te maken. Het kan wel eens wemelen van de fouten. Voor zo'n boek als 'Vogelen in Amsterdam' was de uitdaging om de bijdragen van de verschillende auteurs, waarvan elk zijn eigen stijl van schrijven heeft, op elkaar af te stemmen, om er één geheel van te maken. Wel een hele klus, we zijn er een jaar lang mee zoet geweest'.

Dolgraag ziet Ellen De Gierzwaluw in kleur verschijnen. Tot nu toe is dat te duur bevonden.

Maar foto's komen zoveel mooier uit in kleur. Het zou een opwaardering zijn voor het blad en het blad dient immers als uithangbord van de vereniging...

Ellen heeft lang in Amsterdam gewoond waar ze heentrok om psychologie te studeren. Via een omscholing is ze terechtgekomen in de automatisering, waarin ze nu al een jaar of 25 werkzaam is. Dat bevalt goed. Het is niet snel saai want ze komt steeds weer op een andere werkplek. Soms is het ook wel moeilijk om na een tijdje een leuke werkplek weer te moeten verlaten. Tegenwoordig woont ze in Nigtevecht. De stad had haar steeds minder te bieden, ze wilde een tuin en ze ervaart de rust als prettig.

FOTO: JAN VAN TIL

Ze woont er samen met haar vriend die ook verwoed vogelaar is. En dat is een uitkomst. Tal van tripjes worden ondernomen om te vogelen. Soms de gebruikelijke routes in de omgeving. Soms verder weg, naar het buitenland, Spanje, de Canarische Eilanden... Alle werelddelen hebben ze nu bezocht, op één na, Australië. Soms wordt een vogeltrip nog op het laatste moment ondernomen. Heerlijk om de vrijheid te hebben om ineens te kunnen beslissen een weekend naar Vlieland te gaan als daar een Sneeuwuil is gezien.

Een Sneeuwuil zul je hier in het Amstelpark niet aantreffen, hoewel, je weet nooit anno 2014. De vogels houden zich stil op deze middag. Een paar eenzame gevallen als een scharrelende Winterkoning, een Roodborstje ergens op een verstolen plek, een opvliegende

Gaai. We lopen nog wat door op onze route vol bochtjes en driesprongen.

'Wat maakt voor jou het vogelen leuk en bijzonder?'

'Je bent buiten. Je kunt het samen doen, maar ook alleen is het plezierig om te doen. En het levert een speciale spanning. Soms is een vogel er ineens, uit het niets. En dat te ontdekken, dat geeft een sensatie. Het vliegen, je verheffen in de lucht, is mooi. Ik droom wel eens dat ik vlieg, zo boven de huizen en de bomen, heb jij dat nooit?'

'Wat is je mooiste ontdekking?'

Ellen noemt er gelijk maar twee. Jaren geleden zag ze in haar eentje, op slechts een paar meter afstand een Witkeelgors, een vogel die heel soms aan komt waaien vanuit Amerika en in Nederland nog maar vijf maal is waargenomen. Ze is er nog steeds zeker van dat het er een was, en toch heeft ze hem nog niet ingediend. Bang dat-ie afgekeurd wordt. Wel ingediend en geaccepteerd is de Buffelkopeend op de Gouwzee, ook spectaculair om mee te maken, hoewel het idee dat het misschien om een ontsnapt exemplaar ging wel wat afdoet aan de sensatie. Ineens is het alweer tijd. De bewolking begint te breken. Een bleek zonnetje laat zich even zien. Ik zeg 'Je ziet mijn kopij wel verschijnen. Je kunt het zelf censureren'. En neem afscheid van Ellen. Tot de volgende editie, dan zal jij weer de kopij doornemen en de foutjes eruit zeven. Zonder dat veel mensen zien hoeveel werk je verzet. Tot ziens en bedankt, stille kracht van De Gierzwaluw.

FOTO: RICARDO VAN DIJK

Buffelkopeend op de Gouwzee, 24 september 2006

VWGA-excursie naar IJmuiden

August van Steensel

Op 15 december 2013 om 8 uur verzamelden plusminus 18 mensen op het IJsbaanpad, want er waren werkzaamheden bij het Stadionplein. Terwijl de zon opkwam, reden we naar IJmuiden. Het plan was om via de Kunstenaarsduinen, het Kennemermeer, de Slufter en het strand de Zuidpier op te lopen. Op de weg terug zouden we ook nog de jachthaven bezoeken.

Het stormvogeltje bleek een Rosse Franjepoot!

Bij aanvang vlogen er al verschillende groepjes Kramsvogels en Koperwieken over. In het dalletje van de Kunstenaarsduinen, waar ook enkele vennetjes lagen, liet zich een enkele Vink horen, verder was het stil. Bovenop het duin, waar verschillende bunkers lagen, vloog een Havik langs, die net gegeten had. Een eindje verder liep het pad zigzaggend naar beneden, en op een bepaald punt had je mooi uitzicht over het Kennemermeer, waar we goed konden scopen. Zo zaten er Kuifeenden, Tafeleenden en Brilduikers op het meer. Na ze goed door de scoop bekeken te hebben, liepen we naar beneden naar de Slufter. Onderweg alleen Koolmezen en Pimpelmezen.

Aangekomen in de Slufter zagen we het strand al liggen. Op het strand zagen we een enorme groep meeuwen in de branding zitten, maar die vlogen met z'n allen meteen op toen strandgangers er met hun hond dwars door heen gingen rennen. We besloten de duinen weer in te gaan, voor een betere blik op het Kennemermeer. Naast de eerder genoemde eendsoorten ontdekten we dat er ook Grauwe Ganzen, Wintertalingen en een Fuut op het meer zaten. Een eindje verder op het meer zaten heel veel meeuwen, onder meer Kokmeeuwen, een paar Stormmeeuwen en Grote Mantelmeeuwen. Ondertussen vlogen er veel Groenlingen over, die we later op het strand in een groep tegenkwamen.

Aan het begin van de Zuidpier zag ik meteen een Oeverpieper onder een Zilvermeeuw door huppen, maar helaas was hij erg moeilijk te volgen. Gelukkig kwamen we er later veel meer tegen. Ook zagen we de eerste Steenlopers, die we over de hele pier aantroffen. Na een tijdje kwamen we ook de eerste Paarse Strandlopers tegen, die je ook moeilijk kon vinden tussen de stenen en Steenlopers. Een stukje verder zag ik opeens een Drieteenstrandloper scharrelen tussen de stenen, en die was helemaal niet schuw. Vijf minuten zagen we er twee. Andere excursiegangers zagen een Gewone Zeehond.